

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Tertia Consideratio. Quo die suscipitur administratio status, ut perfectè
secundum Deum expleatur. Vel, quocunque die de officio ritè
administrando cogitetur. Sicut à Domino quærendum est officium: ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Sap. 5. sibi relinquitur fascinatio enim nugationis ob-
servat bona, & incensurata concupiscentia trans-
verrit sensum. Deinde vero à dæmone, qui si
deliberationem impedire non potuit, cona-
tur effectum retardare & penitus detorquere,
sub prætextu consilii certioris capiendi, vel ali-
qua etiam pietatis prætextâ causâ: permittit
Matth. 8. me primum ire, & sepelire patrem meum. Ac
tandem ipse Deus tali offensus mora & tardita-
te, hominem deserit, lumen ab intellectu
subtrahit, affectum & voluntatem, & cogi-
tationem & memoriam subvertit omnem.
Prov. 1. Vocavi & renuistis, despectistis omne consilium
Luc. 7. meum! CONSILIVM Dei speraverunt in semet-
ipso. Unde postremò fit ut miseranda illa ani-
ma quò se vertat nesciat, ubique tenebras, u-
bique luctus, ubique damnum timet. Ascen-
dunt usque ad cælos, & descendunt usque ad
Ps. 106. abyssos, anima eorum in malis tabescat, Turbati
sunt, & moti sunt sicut ebrietas, omnis sapientia
eorum devorata est. O quam ille sapientius
Ps. 118. qui dicebat: paratus sum & non sum turbatus,
ut custodiam mandata tua.

III. PUNCTUM.

Non evitat ergo precipitium sed mutat, qui
ne nimis sit præceptis, nimis est lentus: quan-
doquidem ex hac lentitudine & tarditate non
minus est periculi, ne divina fiat voluntas in
eligendo statu, quàm ex præcipitatione & in-
consulta deliberatione. Fertilis fuit Moab ab a-
delecentia sua, & requievit in facibus suis, nec
Ier. 48. transfusus est de vase in vas, & in transmigra-
tionem non abiit, idcirco permansit gustus ejus in
eo, & odor ejus non est immutatus. Tum post
multa inde futura damna, sic Propheta pergit
pavor & fornea & laqueus super te, ô habitator
Moab, dicit Dominus. Qui sugerit à facie parvo-
ris, cadet in forream: & qui conscenderit de fo-
vea, capietur laqueo. Sic plane qui lentiores
sunt: sic inopes redduntur consilii ut omnia
timeant, & unum fugiendo periculum in a-

liud incidunt. Posset quidem differri exequu-
tio propter justas causas, sed non acceptatio
& præparatio animi ad exequendam Dei vo-
luntatem, cum perinde periculum sit ne un-
quam fiat, si sic retardetur, atque si non esset
deliberatum de illa Dei voluntate cognof-
cenda.

Si sustinero, inquit Job, id est, si tardava-
ro: infernus domus mea est. O quale verbum
& quam diligenter expendendum. Primò
quidem intelligi potest de ipso loco tormen-
torum, qui certe tam timendus est, si non fiat
Dei voluntas, quam certum est nullam esse
salutem non facienti voluntatem Dei. Secun-
dò domus, id est, mansio, status exterior vitæ,
infernus est retardanti, & non facienti volun-
tatem Dei, nam omnia inordinata, ut dixi,
confusa, sulque deque versa, ibi nullus ordo sed
sempiternus horror inhabitat. Tertio, domus
interior est conscientia, & est infernus ille in-
ferior de quo David, eruisi animam meam ex
Ps. 85. inferno inferiori, talis vero domus est Cuncta-
tori, cum undique stimuletur & quibusdam
dubiorum atque angorum aculeis constri-
gatur. Expectabam bona & venerunt mihi ma-
Iob 30. la, præsolabar lucem, & eruperunt tenebra:
quia tu scilicet nimis expectasti. Hinc etiam
atque etiam refer & revolve quod supra di-
ctum est ex Propheta: omnes in cade corruerunt
Is. 61. pro eo quod vocavi, & non respondistis, locutus
sum & non audistis. Nam si quis unquam in
tumultu, vel in seditione aut repentino casu
pereat, ille est ordinariè, qui bonum distulit
quod jam facere debuisset. Cave: & Memor
Ecclesi. 16. esto, quoniam mors non tardat, & testamentum
inferorum quia monstratum est tibi. Id est, de-
cretum mortis, & infausta mortis, ni caveas.
Ac tandem:

Quo longius differs, difficultatem difficilium
tolles.

Vide in 1. parte, Feria 2. hebdom. 4. post E-
piphaniam.

CONSIDERATIO TERTIA.
QVO DIE SUSCIPITUR ADMINISTRATIO
status, ut perfecte secundum Deum expleatur: vel
quocunq; die, de officio rite administrando cogitetur.

Haynesvæ Pars II.

Kkk

Dicite

Dicite Archippo, vide ministerium quod accepisti in Domino, ut illud impleas. Coloss. 4.

VERITAS PRACTICA.

Sicut à Domino querendum est officium: ita in officio querendus est Dominus.

Sensus planior est, quod, quâ ratione probatur ministerium à Domino esse accipiendum, eadem prorsus concluditur, ejus administrationem ad Dominum esse referendam.

Ratio est, quod ideoque præcipue à Domino Deo ministerium est accipiendum, quia Dominus est, & sic Dominus vitæ nostræ agnosci debet & coli.

Sed hac eadem ratio exigit, ut omnis administratio ad eum referatur.

Ergo a que est referenda: & sicut à Domino querendus fuit status seu officium, sic in officio exercendo querendus est Dominus; non vanus honor, non mundi gloria, non emolumentum proprium, aut quid terrenum simile.

I. PUNCTUM.

In 2. p. 118.

Verissime & apertissime S. Augustinus de omni negotio ac potissimum de officio suscipiendo; Magni, inquit, inter est eum aliquid boni facimus, cuius rei contemplatione facimus. Officium quippe nostrum non initio sed sine pensandum est, ut scilicet non tantum si bonum est, sed præcipue si bonum est propter quod facimus, cogitemus. Hos oculos quibus contemplantur, quare facimus quid facimus, averti posuit (David) ne videant vanitatem, id est, ne hanc attendat propter quam facit eum boni aliquid facit. Et post multa de hac vanitate seu amore laudis humanæ sic pergit: Porro si vanum est propter hominum laudes bona facere, quando vanius propter adipiscendam pecuniam, vel augendam sive retinentiam. & si quid huiusmodi est commoti temporalis quod nobis accidit extrinsecus: propter ipsam denique temporalem salutem non debemus facere bona opera nostra, sed potius propter illam quam speramus æternam, ubi bono immutabili fruamur, quod est ipse Deus.

Ex quibus sanctissimi Patris verbis collige, quod, nisi advertatur initio suscipiendi muneris aut alterius boni operis faciendi, statim adrepunt animos tres illi concupiscentiæ naturalis motus, Vanitas, Voluptas & Commoditas, in illis que tota intentio operis desigitur &

depravatur. Quamobrem id maximopere præcavendum, & dilcendam hodie, quod si ministerium à Domino est accipiendum, ejus quoque administratio prorsus ad ipsum est referenda. Eadem quippe est utriusque ratio, ut attentè consideranti patet. Quid est enim, quod à Domino ministerium seu officium quodlibet sit sumendum, nisi quia Dominus sic vitæ nostræ Dominus agnosci debet & coli? Nam cum revera simus ejus servi & filii, atque nostræ servitutis & observantiæ testimonia & notas proferre debeamus, quoties sese occasio dederit, & maximè quoties postularit, id autem postulet & ratio suadeat, ut in officio suscipiendo, quod est tanti momenti ad reliquam vitam, ejus voluntatem & ordinationem spectemus; profectò ista subiectio & dependentia denegari non debuit, cum à filiis deferatur parentibus, & nos longè plura Deo quam filii progenitoribus debeamus. Nunquid non ipse est pater tuus, qui possedit te, & fecit & creavit te? Unde si quis huic tam debito deesset officio, tantam incurreret ingratitude, ut in eam provocentur cæli & terra. Audite cæli, & auribus percipite terra, quoniam Dominus locutus est: filios enutrivit & exaltavit, ipsi autem spreverunt me. Cognovit bos possessorem suum, & asinus præsepè Domini sui, Israel autem me non cognovit, & populus meus non intellexit.

II. PUNCTUM.

Sed hac ipsa ratio exigit, ut ad Deum omnis administratio nostri officii referatur. Sic enim, verè Dominus vitæ nostræ agnosceret, cum non modò præcipuam sed singulas ejus partes in ejus obsequium impendemus; Per singulos gradus meos pronuntiabo illum, ajebat Job: sic verè à nobis id exigit, ut, cum nobis non simus nati, non nobis etiam laboremus & operemur, sed ipsi à quo toti sumus & pendemus, cui totum debemus quod sumus, & cui totum postquam reddiderimus, servi semper inutiles sumus, quod debuimus facere, fecimus. En omnes creaturas nostro ministerio deputat, quia & Angelos nobilissimas illas intelligentias, nostræ salutis & incolumitatis ministros ordinavit, ut sic illi obsequi, nosque totos illius obsequio mancipare discere-

mus.

mus, quale id probrum esset non deferre Deo, quod creaturæ nobis non denegant ! Audi quid omnes loquantur apud Hugonem Victorinum ; Vide homo, dicit mundus, quomodo amavit te qui propter te, fecit me : Servio tibi quia factus sum propter te, ut servias illi qui fecit & me & te : *me* propter te, & te propter se : si sentis beneficium, redde debitum ; si accipis benignitatem, redde charitatem. Adde quod Creator ipse & Dominus plus tibi quodammodo servit quàm tu ipsi : in ipso enim ita vivimus, movemur & sumus, ut sine ipso ne pedem, ne manum movere possimus ; sine ipso nihil

Ab. 17.

2. Cor. 3.

Is. 48.

Rom. 14.

Serm. 20.
in Cant.

proflus boni nec agere nec cogitare. Non enim sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est. Quid ergo non metetur ex quibuslibet ministris & vitæ nostræ partibus, qui primus, & præcipuus ejus operator exiit ? An verò aliquid ipse agat nisi propter se ? Potestne Deus alium habere finem quam seipsum ? Propter me, propter me, faciam, & gloriam meam alicui non dabo. Ego ipse, ego primus, & ego novissimus. Si autem nos cum ipso & ille nobiscum una eademque simul operatione convenimus, quid decentius, quid rationabilius, quam ut nos in idem una etiam eademque proflus intentione cocamur ? ac proinde sicut ipse nihil quam se solum aut propter se alia, sic nos nihil aliud præter ipsum aut propter ipsum attendamus ? Nemo nostrum sibi vivit & nemo sibi moritur, ait Apollolus, sive enim vivimus, Domino vivimus, sive morimur, Domino morimur. Sive ergo vivimus, sive morimur, Domini sumus. In hoc enim Christus mortuus est, & resurrexit, ut mortuorum & vivorum dominetur.

Admiranda planè verba & quæ propositionem nostram valde confirmant, sive consideres quid fecit vivens Christus & quid meruit moriens ; sive expendas illud, quod dicitur ut vivorum dominetur sicut & mortuorum. Videtne quomodo mortuorum dominantur ? quomodo toti sunt ejus, sive in cælo, sive in purgatorio, sive etiam in inferno : nullibi enim aliter quam prout ipse ordinavit, sese proflus quisquam movere sic vivorum dominari posset si veller ; sed quia liberi sunt quamdiu vivunt, ideo non dominantur nisi velint, velle autem debent, quia sic metetur Dominus : & dignus est planè mori, inquit S. Bernardus, qui tibi Domine Iesu recusat vivere, & mortuus est, & qui tibi non sapit desipere, & qui curat

esse nisi propter te, pro nihilo est & nihil est. Propter te metipsum Deus fecisti omnia, & qui vult esse sibi & non tibi, nihil esse incipit inter omnia. Quod & graviter S. Cyprianus, ipse de servo tuo exigis servitutem & h. mo hominem tibi obedi re compellis, & cum sit vobis eadem fors nascendi, condito una moriendi, corporum materia consimilis, animarum ratio communis ; nisi tibi pro arbitrio tuo serviat, nisi ad voluntatis obsequium pareatur, imperio, us & nimis servitutis exactor flagellas, verberas, fame sitis, frequenter & carcere affligis & crucias ; & non agnosces miser Dominum tuum, qui sic exerceas in homine dominatum !

Contra
Demetriid.

III. PUNCTUM.

Sicut ergo à Domino quarendum est officium, ita in officio quarendus est Dominus : leu quod idem est, qua ratione ministerium est à Domino accipiendum, eadem prorsus eius administratio est ad Dominum referenda ; cum ut est Dominus non modò in præcipua vitæ parte aut aliquo ministerii gradu sit à nobis colendus, sed in singulis quibusque partibus : adeo ut toti ejus & voluntate & effectu sumus, sicut debito toti sumus. Reddite quæ sunt Dei Deo, CORPUS, animam, voluntatem, inquit S. Hilarius ; ab eo enim hæc profecta, atq; aucta retinemus : proinde condignum est ut ei totum reddant cui debere se recolunt & originem & profectum.

Matth. 22

Et certè quid prodesset tantopere deliberare in statu deligendo, si cum statum accepimus & administramus, non Deum sed vanitatem, commoditatem aut quid aliud infimum quæreremus ? Nonne propterea vel maxime cautio est adhibenda in electione status ne si Deum non consulamus, ut dictum est ; ex vanitate, vel voluptate, aut aliis concupiscentiis in officium aliquod temere nos injiciamus, unde illa detrimenta quæ considerata sunt importarentur in totam vitam, imò in totam æternitatem ? Jam verò, esto elegeris qua par est religione & ratione statum tuum, nec quemquam acceptaris nisi quem putas velle Deum : quid te juvabit hæc electio aut devotio, si, dum administras statum, id administratione sequaris quod electione fugisti ? Eligendo statum seu officium, cavebas concupiscentiam : & in exercendo post officio non times ipsam consecrari ? Quale hoc porcatum & crimen putas nisi prævaricato-

Gal. 2.

rem te constituere, cum qua destruxisti rursum adificas? Sic aperte Apollolus, qua de re supra fusissimè, & modò etiam faris, si quod idem urget expendas. *Miror quod sic tam citò transferrimi ab eo qui vos vocavit in gratiam Christi.*

Ibid. 1.

Nonne idem Deus & idem Dominus post electum & acceptatum statum atque in ipsa electione & acceptatione status? Nonne idem debitum servitutis tuæ, ut ne administres illum tuum statum nisi propter ipsum, sicut ne statum eligas nisi per ipsum? Nonne una & eadem ipsius voluntas est, ut ab eo pendeas, illique uni vivas sive in inchoando sive in producendo aut perficiendo quodlibet munere? An una pars vitæ & muneris illius est & non alia? Num locus aliquis ubi non sit præ-

lens: aut tempus aliquod ubi non sit Deus & Dominus tuus? Cur ergo tu alius, cur tu à te in alium translatus, aut potius cur à Deo in te ipsum male immutatus & perversus? Responde si vales, aut si non vales, cave sic interrogetis, & vide ministerium quod accepisti in Domino ut illud impleas, nihil aliud in eo spectando quam quod ipse spectavit. Quidquid proponat mundus, quidquid suggerat concupiscentia, semper illud Propheta vigeat & prævaleat, qui postquam dixit: *Inimici hominis domestici ejus. Ego autem, inquit, ad Dominum afficiam, exspectabo Deum Salvatorem meum.* Tota de his est hebdomada 5. post Epiph. in 1. parte: ubi & vide quarto Januarii. Et in 3. parte, Feria 6. hebdomadæ nonæ. Necnon suprâ Die 2. 4. Februarii.

Coloss. 4.

Mich. 7.

CONSIDERATIO QUARTA. DE ORDINANDO STATU, SI FORTE sit inordinatus.

Scrutemur vias nostras, & quæramus & revertamur ad Dominum. Thren. 3.

VERITAS PRACTICA.

Revocanti hominem Deo ab errore viæ suæ, non obsequi pejus est, quam primò vocantem ne erraret, non sequi.

Ratio est, quia quod majori Dei bonitati opponitur, illud censendum est pejus.

Sed major est bonitas Dei, revocare errantem quam primò vocare n. erret.

Ergo tunc pejus est non illi obsequi.

I. PUNCTUM.

Inordinatum statum hic dicimus, qui contra vel præter ordinem & dispositionem Dei est susceptus, uno ex his tribus modis. Primus cum nullo modo consultus est Deus, sed humano tantum consilio de re deliberatū est, unde acciderit alium forte statum fuisse electum quem noluisse Deus: *Quæ nolui, elegerunt.* Secundus, cum in suscipiendo statu aliqua injustitia intervenit, ut sunt contractus dolosi, simoniæ, fraudes, circumventiones, fallaciæ circa ætatem, capacitatem & similia de quibus dicitur: *Non est veritas non est*

If. 66.

*miseriçordia, & non est scientia Dei in terra. Maledictum & mendacium & homicidium & furtum & adulterium inundaverunt, & sanguis sanguinem tetigit, propter hoc lugebit terra. Tertius, cum sola vel ambitione, vel terrenæ commoditatis respectu, aut sensualis delectationis motu res tota transacta est, concupierunt concupiscentiam. Sicut enim terrena & humana vacatio bono & laudabili fine suscepta, laudem meretur & merito salutis æternæ deseruit, sic etiam Ecclesiastica licet & spiritalis, si vitiosa & culpabili intentione assumatur, inordinata est. Sic expressè S. Augustinus, *finis quò referuntur ea quæ facimus, id est, propter quem facimus quidquid facimus, si non solam inculpabilem sed etiam laudabilem fuerit, tunc etiam facta nostra, laude aliqua digna sunt: sin illi merito culpa. ar, quem spectamus & intuemur cum in aliquo versamur officio, id quoque officium nemo improbandum vituperandumque dubitaverit. Quomodò verò status sic inordinatus ordinari potest, dicitur aptius tertio puncto, postquam animus ad debitum ordinem revocandum exarserit consideratione veritatis propostæ. Sic igitur habe & diligenter**

Osu. 4.

Ps. 105.

L. 2. de

Morib.

Mannich.